

JOONA KESKITALO

KUNNIATTOMAT

BAZAR

**JOONA
KESKITALO
KUNNIATTOMAT**

BAZAR

Copyright © Joona Keskitalo ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatti sivulla 147 on Queenin esittämästä kappaleesta
Another One Bites the Dust, jonka on sanoittanut John Deacon.
Sitaatit sivuilla 355 ja 356 ovat Jefferson Airplanen esittämästä kappaleesta
White Rabbit, jonka on sanoittanut Grace Slick.

ISBN 978-952-376-171-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Haihdut savuna ilmaan,
vuodet piilossa kilpaa.
Turhaan enää etin teitä,
pinna-sängyssä vain seteleitä.
Entisessä elämässä
valitsisin toisin,
nyt unelmien vankina
numerosi poistin.*

– JUKKA JÄTKÄSAARESTA –

HELSINKI
MAX MOSEK

VASIKOINDILLA
RIKASTUMINEN

CALICIA
ALVARO
MOUTON ESTELA

KOKAINIIN
LEVITÄMIÖ

FEDERACIÓN
de GALICIA

MÁLAGA
KRUPPED Ltd.

PETE VAARLO
JONAS STORMAN
LARA OTS

RIKOLLISTEN
TIEDOTURVA

JANIS &
MARCEL

PARAGUAY

LOS HERMANOS
DORADO

KOKAINIIN
TUOTTAMIÖ

HAASTATTELU 2021

Kello kilahti tuulikaapissa. Humalainen seurue tunkeutui puubiin. Avonaisesta ovesta puhaltanut kylmä viima ei ollut kuitenkaan tarpeeksi vahva raikastaakseen ummehtunutta ilmaa pöytämme ympäriltä. Sitä ilmaa ei pieni tuulenvire puhdistaisi.

Toimittaja veti villatakin tiukemmin ylleen ja jatkoi muistiinpanojensa kirjoittamista katsettani edelleen vältellen. Niin oli ollut siitä lähtien, kun tarinani eteni huumeiden tukku-kaupasta murhiin. Etenkin Niinan murhaan. Narkomaani tai ei – nainen oli viaton, ja hyvin harva on valmis hyväksymään viatoman tappamista. Paitsi Jonas tietenkään.

Siemaisin olutta. Se oli suomalaista ja vahvaa verrattuna niihin litkuihin, joita olin juonut viimeiset kahdeksan vuotta – pitkä aika olla poissa kotoa.

Toimittaja nosti katseensa papereistaan.

– Kadutko sitä?

– Kadunko mitä? kysyin.

– Niinan murhaa.

– En minä häntä tappanut, vastasin, vaikken itsekään uskonut omia sanojani.

– Mutta osallistuit siihen. Katsoit sivusta etkä estänyt, hän tivasi.

Nyökkäsin. Toimittaja oli täysin oikeassa, eikä ollut kulunut päivääkään, etten olisi ajatellut asiaa. Samassa ymmärsin, mikä puhdistaisi ilman. Totuus. Tai ainakin pieni pala totuudesta.

– Kaduin silloin ja kadun edelleen, aloitin, – mutta en niin paljon, ettenkö jo suunnittelisi seuraavaa murhaa. Pääset siis pian kysymään samaa itseltäsi, sillä siihen sinäkin osallistut.

Kynä putosi toimittajan kädestä muistivihon päälle ja kieri siitä lattialle. Hän nosti sen ja yritti samalla haihduttaa avuttoman yllättyneen ilmeen kasvoiltaan ja osoittaa siten olevansa tilanteen tasalla – ja epäonnistui surkeasti.

– Mitä ihmettä oikein tarkoitat? hän kysyi.

– Sitä, etten soittanut sulle sattumalta, vastasin ja vein tuopin taas huulilleni.

Toimittaja oli nostanut kätensä puuskaan mutta laski ne nyt reisilleen.

– Miksi sitten soisit?

Mietin, mitä olin valmis kertomaan. Oli aivan liian aikaista paljastaa kaikki, mutta olihan minun annettava jotain. Jotain millä voittaa nainen puolelleni. Jotain millä voittaa *sinut* puolelleni, koska tiesin, että kuuntelisit.

– Kun pääsen tarinan loppuun, lupaan, että kaikki selviää. Ja olen myös aika varma, että olet silloin valmis auttamaan.

Toimittaja pudisti päätään.

– En kyllä usko.

Hymyilin mahdollisimman lempeästi.

– Kuuntele tarina loppuun. Sitten saat päättää. Sopiiko?

Hetken pohdittuaan toimittaja otti ison rohkaisuryypyn oluestaan ja nyökkäsi.

– Selvä sitten, vastasin. – Pakenimme vuonna 2013 Espanjan Galiciaan, jossa Lara synnytti ja meistä tuli perhe. Yritimme tulla toimeen niillä vähäisillä resursseilla, joita meille oli jäänyt. Odottelimme bitcoinin arvonnousua, jotta saisimme pääomaa KrypTedin liiketoiminnan käynnistämiseen. Odotimme myös Ari Kaarnan tuomiota, jotta syytteistä meitä vastaan luovuttaisiin ja voisimme liikkua vapaasti. Olimmehan tässä vaiheessa vielä etsintäkuulutettuja. Lopulta Kaarna tuomittiinkin vuonna 2015. Silloin asiat alkoivat edetä. Muistan sen oikein hyvin. Oli helmikuu ja Espanjan Calician rannikolla kylmin talvi kahteen vuosikymmeneen.

I. LUKU

PETE

On kylmä.

Se ei tullut täytenä yllätyksenä. Jollain alitajuisella tavalla Pete oli tietoinen asiasta jo ennen kuin liukui unesta valveille ja avasi silmänsä.

Sataa lunta.

Galiciassa.

Se, jos mikä, on odottamatonta.

Pete kohottautuu hytisten istumaan, kietoo tyhjän, nuhjuisen pussilakanan hartioilleen ja kurkistaa ulos ikkunasta. Maa on valkoisenaan loskasta. Mereltä piiskaava kylmä tuuli ravistelee varaston vieressä kasvavia suuria lehtikuusia sekä työmaaparakin kattoa. Heidän kotinsa kattoa.

Housut ovat mytyssä sängyn vieressä. Pete vetää ne äkkiä jalkaansa ja onkii sängyn alta likaisen t-paidan. Hän limittää sormensa ja ojentaa kädet ylös venytelläkseen kylmän yön kangistamia lihaksia mutta iskee kipeästi rystysensä katossa kulkevan loisteputkivalaisimen säleikköön. Varsinkin aamuisin hän tup-paa unohtamaan, että normaali huonekorkeus on taakse jää-nyttä elämää.

Pinnasänky sekä Laran puoli sängystä ovat tyhjillään. Pete vilkaisee puhelimensa kelloa ja toteaa sen olevan melkein neljä iltapäivällä. Yö venyi jälleen aamuksi ennen kuin hän pääsi nukkumaan, ja samanlainen rutistus olisi jälleen edessä. Laskut eivät hoidu itsestään, se on tullut harvinaisen selväksi. Töitä on tehtävä.

Pete valmistautuu tulevaan koitokseen, astelee sänkyä vastapäätä sijaitsevalle ovelle ja vetää sen auki. Viuhuva tuuli kuljettaa lunta sisään hänen astuessaan metalliselle säleikölle, joka tuntuu polttavan kylmältä jalkojen alla. Hän sulkee äkkiä oven takanaan ja jää hetkeksi hytisemään aloilleen ennen kuin pakottautuu ottamaan tarvittavat askeleet saavuttaakseen varastohallin sivuoven.

Sisään ja ovi säppiin.

Hallissakaan ei ole lämmin. Sen puinen kehikko on verhoiltu ainoastaan aaltopellillä, joka ei ulotu kattoristikoon asti. Räystään alle jää linnun mentävä rako. Niitä onkin ollut riesaksi asti, varsinkin kylmällä. Ajatus saa Peten nostamaan katseensa. Katto-tuolien päällä kyyhöttää nätissä rivissä ainakin parisenkymmentä pulua, ja tällä kertaa mukaan on poikkeuksellisesti eksynyt yksi lokkikin. Ne ovat tavallisesti hieman liian suuria mahtuakseen livahtamaan rakennukseen, mutta tämä harvinaisen hoikka yksilö on kuitenkin selvittänyt haasteen. Kuin menestystä juhlistaakseen se ruiskuttaa valkoisen suihkun pyrstönsä alta. Ulostete hajoaa pisaroiksi ja läsähtää keskeneräiselle kokoonpanolinjastolle, jolla Aquaris-puhelimet oli tarkoitus purkaa osiin ja koota uudestaan ilman kameroita, mikrofoneja ja muita tietoturvallisuuden kannalta riskialttiita komponentteja. Kokoonpanolinjastolle, jolla heidän – Joonaksen ja Jessen (rauha hänen sielulleen) – oli tarkoitus rikastua Jessen suunnitteleman salaushjelmiston ohella.

Pete tuhahtaa.

Ei rikkauksia, vaan linnunpaskaa, yötöitä ja homeinen halli – sen kaiken he juuri ansaitsevatkin. Olisipa vain kyse pelkästään hänestä ja Jonaksesta. Lara ja Leona ovat syyttömiä heidän virheisiinsä.

Hallin perällä kohoaa työnjohdon toimistoiksi tarkoitettu kaksikerroksinen parakki, jonka ikkunoista kajastaa valoa. Pete työntää kylmät kädet kainaloihinsa ja lähtee hölkkäämään. Hän kipuaa metallirappuset toiseen kerrokseen ja avaa oven. Sisältä pelmahtaa lämmin tuulahdus ja valmistuvan päivällisen tuoksu, joka saa mahan kurnimaan.

– Sulje äkkiä se ovi, Lara huutaa kääntymättä lieden äärestä, jolla porisee suuri kattilallinen keittoa tai muhennosta.

– Isi, isi, isi!

Leonan pieni pyöreä pää ilmestyy sohvan takaa parakin olohuoneeksi tarkoitettusta puoliskosta. Tyttö kirmaa pienet jalat ja kädet holtittomasti heiluen keittiöön, ja Pete kaappaa lapsen syliinsä.

– Onko ollut kiva päivä? Pete kysyy, samalla kun suukottaa lasta otsalle.

– Lunta, Leona hihkuu ja irrottautuu Peten otteesta.

Pete kurtistaa kulmiaan ymmärtäessään, että alle kaksivuotias Leona ei ole koskaan aikaisemmin nähnyt lunta. He pakenivat Espanjaan jo ennen kuin Leona syntyi, ja vaikkei Biskajanlahden reunamilla sijaitsevaa A Coruñan maakuntaa paljon pohjoisemmaksi pääse, lunta sataa sielläkin äärimmäisen harvoin. Ajatus saa Peten hieman paremmalle mielelle. Vaikka asiat olisivat kuinka huonosti, jokaisesta pilvestä voi aina löytää hopeareunuksen. Tai ainakin pronssisen.

– Kävipä tuuri, kun saatiin tännekin lunta, Pete sanoo.

Lara kääntyy hitaasti ympäri kuin ei voisi uskoa korviaan.

– Tuuri? hän varmistaa.

– Niin, hyvä että on välillä kylmä.

Lara naurahtaa kimakasti ja kääntyy takaisin keitostensa puoleen.

– Mistä lähtien kylmä on muka ollut hyvä?

Pete rapsuttaa pesemättömiä hampaitaan etusormellaan.

– Siitä lähtien kun muutimme maahan, jossa on aina lämmin ja usein kuuma, hän toteaa.

Lara heristää soppakauhaa ilmassa.

– Sulla menee nyt kylmät ja viileät sekaisin. Viileä on hyvä, jos on ollut pitkään kuuma, mutta ei kylmä. Täällä ei ole totuttu pakkaseen, taloja ei ole suunniteltu kestämään kylmää.

Pete nostaa Leonan takaisin syliinsä lämmittääkseen kylmiä jalkojaan.

– Olen eri mieltä, hän vastaa. – Joskus pitää olla kylmäkin.

Lara osoittaa sormella tiskialtaan suuntaan, ja Pete panee irvistäen merkille, että uuninluukku on avattu ja namiskat käännetty kaakkoon.

– Oletko eri mieltä vielä, kun seuraava sähkölasku tulee?

Pete nielaisee. Jos kylmät ilmat jatkuvat, seuraava sähkölasku tulee olemaan täysi tyrmäys. Kuten myös väittely Laran kanssa, niin että hänen on parasta vaihtaa pian puheenaihetta.

– Mennäänkö tekemään tänään lumiukko? Pete kysyy sylissä istuvalta Leonalta.

Leona katselee häntä hymyillen, vääntäytyy sitten maahan ja kipittää takaisin olohuoneeseen. Niin tosiaan, eipä tyttö taida tietää, mikä on lumiukko, Pete harmittelee.

Hän havahtuu, kun Lara laskee kattilan pöytään.

– Ette te ehdi mitään lumiukkoja tehdä. Kaupungissa on markkinat.

Peten silmät syttyvät.

– Markkinat? Luulin, että jokin keikka. Tänään ei siis mene kukaan aamuyöhön.

Lara on napannut kauhan soppakattilasta ja osoittaa sillä Peteä.

– Niin, markkinat, hän kivahtaa. – Ja se tarkoittaa, että olet jo myöhässä. Kaupunkiin ajaa yli tunnin, ja olen varmuuden vuoksi pannut Tor-verkkoon ilmoituksen, että olet siellä esittelemässä puhelimia viidestä kymmeneen, vaikka tuskin kukaan ilmoitusta sieltä huomaa. Hyvä, jos täällä osataan käyttää edes internetiä.

Pete nykäisee nopealla liikkeellä kauhan Laran kädestä ja vetää tämän luokseen. Nainen kuitenkin pyristelee heti irti. Vihreät silmät leiskuvat kasvoille valahtaneen tukan alta. Tukan, joka oli joskus hoidettu ja värjätty vaaleanpunaiseksi mutta joka tätä nykyä saa kasvaa omaa tahtiaan ja ilman väriaineita.

– Pete, en ole sillä tuulella. Täällä on aivan saatanan kylmä, ja uuni huutaa täysillä, vaikka meillä ei ole siihen varaa. Olin aivan jäässä yöllä ja..., ja Leonankin pitäisi päästä tarhaan.

Pete ehtii ainoastaan avaamaan suunsa, kun Lara jo tietää, mitä hän on sanomassa.

– Oikeaan tarhaan, Pete, ei leikkipuistoon, jossa on muitakin lapsia. Olemme aivan puilla paljailla. Ymmärrätkö?

Pete vilkaisee harmissaan Leonaa, joka on kiivennyt sohvalle painimaan tynnyjen kanssa. Asiat voisivat olla paremmin, Pete tietää sen, mutta tilanteen korjaaminen on helpommin sanottu kuin tehty. He ovat olleen rahattomia siitä lähtien, kun bitcoinin arvo romahti kolme vuotta sitten. Ja koska Ari Kaarna pidätettiin heidän masinoimastaan tynnyrijupakasta vasta muutama kuukausi takaperin, ei ole ollut turvallista palata ihmisten ilmoille. Ja Arista he sentään pystyivät lukemaan netistä, mutta mistä he voisivat tietää, ovatko venäläiset päässeet jäljille Alexiksen kuolemaan johtaneista tapahtumista. Maan alle piiloutuminen on turvallisin vaihtoehto, ja ainoa tapa tuoda ruokaa pöytään on ollut myydä niitä harvoja KrypTedin puhelimia, jotka he ehtivät valmistaa ennen rysähdystä. Se on tosin ollut harvinaisen haastavaa. Vaikka Galician alue onkin tunnettu salakuljettajista ja huumekauppiaista, heidän tavoittamisensa on vaikeaa ilman suhteita ja pääomaa. Niinpä Pete on kierrellyt keikkoja ja markkinoita sekä ollut passissa yökerhojen edustalla paikoissa, joissa liikkuu aina jokunen hämäräheppu, jota kiinnostaa puhelin, jonka viestejä ja puheluita on mahdollonta jäljittää.

– Mutta eikös sanota, että vain vaatimattomista oloista kasvaa todellisia taistelijoita, Pete yrittää ja viittaa tynnyjen kanssa painivaan Leonaan.

Vihainen mulkaisu kertoo, että Lara ei lämpene.

– Sanotaan myös, että lämmin koti on yhtä kuin lämmin vaimo. Mitähän kylmä koti sitten mahtaa tarkoittaa? Lara kuittaa.

Pete astuu lähemmäs ja laskee käden Laran vyötäisille.

– No, älä nyt liioittele. Emmehän me ole naimisissa.

Lara pyöräyttää silmiään, joten Pete kokeilee toista strategiaa.

– Voimme sitä paitsi nukkua täällä, kunnes lämpenee. Eivät nämä ilmat voi kauan kestää.

Lara huitaisee käden pois.

– Katso noita seiniä, Lara kivahtaa, ja Pete tietää katsomatakin, mitä hän tarkoittaa. – Ne ovat läpimädat. Homeessa. Ei täällä voi nukkua. Hyvä, kun ehtii tehdä ruokaa ja syödä, ennen kuin alkaa yskittää.

– No, viedään uuni makuuparakkiiin, Pete ehdottaa.

Lara pudistaa jälleen päätään.

– Ei meillä ole varaa pitää sitä päällä.

Pete huokaisee syvään, istuu pöytään ja lappaa Laralta sieppaamallaan kauhalla keittoa lautaselleen. Tilanne on huono, mutta ei se ainakaan parane heittäytymällä toivottomaksi.

– Etkö aio muuta sanoa? Lara lisää selvästi riidanhaluisena.

Pete lusikoi ruokaa suuhunsa.

– Sen ainakin sanon, että hyvää keittoa. Ja sen, että kun tänään menen markkinoille, myyn ainakin kolme puhelinta. Sitten on rahaa, lämmin koti ja kuuma vaimo.

Pete yrittää hymyillä kannustavasti, vaikka tietää, ettei ole myynyt kolmea puhelinta illassa koskaan. Eikä myy tänä iltanaakaan, uhosi hän miten tahansa.

Lara nojautuu keittiön pöytään ja painaa lannistuneena päänsä alas.

– Ei kukaan täällä osta puhelimia. Meidän pitäisi muuttaa etelään. Aurinkorannikolle. Siellä kauppa kävisi paremmin.

Pete tietää, että Aurinkorannikolla elisi jos jonkinlaista menijää, ja todennäköisesti puhelimilla olisi enemmän ostajia. Samasta syystä siellä on kuitenkin enemmän suomalaisia, enemmän virkavaltaa ja hyvä mahdollisuus jäädä kiinni, jos heitä satutaan vielä etsimään. Ehkä sitten, kun Ari on tuomittu, ja on varmaa, että he ovat selvillä vesillä.

– Tiedät, että teen kaikkeni, Pete vastaa.

– Niin tiedän, Lara huokaisee.

Pete nousee tuoliltaan ja tarttuu Laraan kädestä. Tällä kertaa Lara ei vastustele ja taipuu jopa suudelmaan. Ohueen ja nopeaan, mutta kuitenkin. Pete työntää Laran hiukset siron korvan taakse ja puristaa tätä pakarasta. Laran naurahdus on paras ääni maailmassa ja saa Petenkin hymyilemään.

– No niin, syö sitten ja lähde ajamaan. Auto on pakattu, ja kuten sanoin, panin ilmoituksen Tor-verkkoon. Tiedä vaikka joku vaivautuisi paikalle.

– Varmasti vaivautuu, Pete toteaa uskomatta kuitenkaan omiin sanoihinsa. – Onko eväsrasiaa? hän jatkaa. – Söisin matkalla.

Lara ottaa kaapista eväsrasian ja kaataa siihen keiton Peten lautaselta. Hän nappaa kaapista vesipullon ja pakkaa kaiken supermercadon muovipussiin.

– Lähde ajamaan takaisin heti kymmeneltä, Jonas tulee illalla käymään. Meillä on se palaveri, Lara muistuttaa.

Hetki sitten voitettu hyväntuulisuus jättää Peten sillä samalla sekunnilla. Vaikka Jonas asuu hallin vastakkaisella puolella sijaitsevassa parakissa, he törmäävät harvoin. Ja se on vain ja ainoastaan hyvä. Siitä miehestä ei ole kuin harmia.

Pete tarttuu pussiin ja katoaa ovesta ennen kuin Leona ehtii itkeä isänsä perään.

Puolentoista tunnin kuluttua Pete pysäköi vanhan Volkswagen Polonsa Mercado Dominican – sunnuntaimarkkinoiden – suuralle parkkipaikalle. Hän avaa takaluukun ja vetää esiin kaksi mustaa putkikassia, joiden sisällöstä kokoaa puolitoista metriä korkeat rullajulisteet. KrypTedin sateenkaaren värisen logon alapuolella komeilee kissankokoisin kirjaimin: *Your business is not police business – first fully krypted and untraceable mobile phone on the market.* Toisessa rullajulisteessa on sama teksti espanjaksi.

Somisteet pystytettyään Pete nostaa takatilasta pienen taitettavan pöydän ja tuotetelineen, jossa on paikka kolmelle puhelimelle. Hän käynnistää puhelimet, liimaa niihin imukupilla pienen kettingin – pikkurikollisten kanssa asioidessa ei voi olla koskaan liian varovainen – ja asettaa ne paikoilleen.

Sylkäisy käsiin ja letti kuosiin.

Pete syyttää tupakan ja yskäisee.

Sitten vain ykkönen sisään ja radalle.

– Tännepäin, tännepäin, Pete kailottaa englanniksi. – Arvosatko yksityisyyttäsi? Maailman ensimmäinen täysin jäljittämätön

matkapuhelin vain tänään ja ainoastaan A Coruñan sunnuntai-markkinoilla.

Ihmiset valuvat ohi Peteä epäilevästi vilkuillen.

Tuttu juttu, ei muuta kuin lisää kaasua.

– Onko olemassa pienikin mahdollisuus, että isoveljen valvova katse saattaisi osua arkaan paikkaan? Ei hätää! KrypTedin avulla varmistat, ettei kukaan kuuntele puheluitasi, Pete kailottaa kierrellessään pienen pöytänsä ympärillä. – Entä vastaanotatko tai lähetätkö viestejä, jotka eivät missään nimessä saa päätyä virkavallan mappeihin? Ei hätää, KrypTed salaa ja poistaa ne puolestasi.

Ohi kävelee varakkaan oloinen pukumies.

– Señor hei, tämä tuote ei ole halpa, mutta se on paras.

Pukumies jatkaa pysähtymättä matkaansa.

– Nätti puku, ruma luonne, Pete huikkaa perään.

Tunnit kuluvat, ja aurinko alkaa lähestyä taivaanranta. Kukaan ei ole pysähtynyt kuuntelemaan, vaikka Pete on jo menettää äänensä. Silloin hän huomaa parkkipaikan kulmasta lähestyvän joukon nuoria, joista suurimmalla osalla on tatuoidut käsivarret. Tatuoinnit ovat aina hyvä merkki. Yleistys tai ei, ne kertovat usein kapinallisesta mielenlaadusta.

Pete korottaa ääntään pitäen katseensa porukassa.

– Your business is not police business.

Jo ensimmäinen lause riittää kääntämään katset Peten pientä kojua kohti.

No niin, sitten vain pedaali pohjaan.

– Tänne vain! KrypTedillä on kymmeniä tuhansia tyytyväisiä asiakkaita. On varovaisia ja verottajaa viisaampia liikemiehiä, on asianajajia, jotka haluavat suojella asiakkaitaan, ja tietenkin on myös vieläkin hienovaraisempia kuvioita, Pete huutaa ja näpäyttää nenänvarttaan tehdäkseen selväksi, millaisia bisneksiä tarkoittaa.

Lapsiaan pisteen ohi paimentava nainen mulkaisee Peteä paheksuvasti. Piikki osuu mutta ei uppoa. Naisella on sentään varaa viedä lapsensa markkinoille, Leona ei ole koskaan ollut edes ostoskeskuksessa.

– Me KrypTedillä emme kysele, hän jatkaa entistä äänek-käämmin. – Tarjoamme kaikille samaa: täyttä ja totaalista yksi-tisyyttä vailla pelkoa tulla kuunnelluksi, jäljitetyksi tai oikeu-
dessa tuomituksi. Me olemme itse tasa-arvo.

Nuorisoporukka on pysähtynyt risteykseen. Ensimmäinen nuorista kääntyy sanomaan jotain kavereilleen, ja he lähtevät valumaan kohti Peteä. Lähempää voi nähdä, että heillä on pääl-lään kalliita merkkivaatteita – jälleen hyvä merkki, joka tarkoittaa, että jostain virtaa rahaa.

Joukko saapuu pisteen luo ja alkaa hypistellä puhelimia. Pete kaivaa tupakka-askin taskustaan ja panee sen kiertämään. Rööki on kallista, mutta hänen pitäisi muutenkin jo lopettaa.

– Onko jätkillä ollut koskaan kahnauksia virkavallan kans-sa? Pete kysyy ja saadessaan osakseen epäileviä katseita nostaa kätensä nauraen pystyyn. – Hei, ei hätää, me ollaan samalla puolella.

Samalla hän huomaa silmäkulmastaan lyhyen ja tanakan miehen vilkuilevan kiinnostuneena vähän matkan päästä. Pete viittoo miestä lähemmäksi ajatellen, ettei kolmen puhelimen myyminen illassa ole koskaan näyttänyt yhtä lupaavalta. Mies hymyilee paljastaen puuttuvat etuhampaansa ja astelee varovai-
sesti lähemmäksi.

– ¿Hablas inglés? Pete kysyy.

Mies nyökkää jälleen typerästi virnuillen.

Pete hyppää pienen betoniporsaan päälle ja sukii hiuksiaan parempaan ojennukseen. Yleisö on kasvanut niin suureksi, että ansaitsee pienen esityksen. Hän kaivaa muokatun BQ Aquaris -puhelimen taskustaan ja ojentaa sen yleisön silmien korkeudelle.

– Puhelin, hän aloittaa, – keksintö, joka mullisti maailman. Ja etenkin keksintö, joka mullisti bisneksen. Kun tieto saatiin liikkumaan, oli yhtäkkiä mahdollista koordinoida monimutkai-siakin projekteja ympäri maailman. Tiedonkulusta tuli terveen liiketoiminnan elinehto. Nykyään kilpailussa on mahdotonta pärjätä, jos reagoi kilpailijoitaan hitaammin.

**KANSAINVÄLISTÄ HUOMIOTA
SAAVUTTANUT TOTTELEMATTOMAT-SARJA ISKEE
TARINAA TRUE CRIMEN HENGESSÄ.**

AHNEIMMAN OIKEUDELLA

Pete, Lara ja heidän tyttärensä sekä Jonas elävät virkavallalta piilossa kurjassa parakissa Espanjan luoteisrannikolla. Rikollisten tietoturvaan keskittyneestä miljoonabisneksestä on jäljellä vain velkaa ja varastollinen vanhoja puhelimia.

Kotiparakin aaltopeltiseinät ovat yhtä kohmeessa kuin bitcoinin kurssi. Pete ja Lara haluavat sijoittaa viimeiset varat käynnistääkseen yrityksen tuotannon uudelleen, mutta Jonas vahtii tiukasti tilejä. Kun bitcoin lopulta ampai-see pilviin, Jonaksen suuruudenhullut suunnitelmat uhkaavat romahduttaa koko valheiden ja petoksien varaan rakennetun korttitalon. Samaan aikaan Helsingissä Kontulan ostarilla pakkaa on taas sekoittamassa kaikkien villikorttien kuningas, vankilasta vapautunut Max, joka aikoo rikastua vasikoimalla kaikki ja kaiken.

Tottelemattomat-rikosromaanitrilogian toisessa osassa kunniaattomat miehet ja naiset luovat nahkaansa ja syntyvät uudelleen. Kuka parempana, kuka pahempana kuin koskaan ennen.

”Lopputulospöytä viihdyttää suuresti. Rikosjuoni on mutkikas, mutta sitäkin kiinnostavampi on Keskitalon tutkielma rahasta ja kuinka se muuttaa ihmistä.”

KAUPPALEHTI TEOKSESTA **TOTTELEMATTOMAT**

BAZAR

